

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν.33/64 – Μεταβατικές Διατάξεις)

Έφεση κατά απόφασης Διοικητικού Δ/ριου αρ. 77/2018.

(Υποθ. αρ. 4773/2013)

10 Απριλίου, 2024

[Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, ΣΤ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ. Δ.Δ.]

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΜΕΣΩ

1. ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

2. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

3. ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ

Εφεσείοντες

ΚΑΙ

PHILIPS COLLEGE LTD

Εφεσίβλητων

Δ. Εργατούδη (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', εκ μέρους του
Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, για τους Εφεσείοντες

Α. Αγγελίδης με Σ. Αγγελίδη, για Ανδρέας Σ. Αγγελίδης ΔΕΠΕ, για
τους Εφεσίβλητους

Τ., ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει η Δικαστής Στ. Χατζηγιάννη

Α Π Ο Φ Α Σ Η
(Δοθείσα αυθημερόν)

ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Δ.: Στις 9.3.2006, οι Εφεσίβλητοι υπέβαλαν αίτηση στο Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού για έκδοση αρχικής άδειας λειτουργίας του Philips University και εγγραφή τους στο μητρώο του Υπουργείου.

Μετά από εξέταση της αίτησης και υποβολή πρόσθετων στοιχείων και μετά από εισήγηση της Εφεσείουσας 3 προς τον Εφεσείοντα 2 για διετή αναβολή της λήψης απόφασης λόγω εντοπισμού σοβαρών αδυναμιών, ο Εφεσείων 2 υπέβαλε σχετική πρόταση στον Εφεσείοντα 1, ο οποίος με απόφαση του ημερ.23.6.2010 απέρριψε την αίτηση των Εφεσίβλητων.

Με τις Προσφυγές αρ. 1627/2007 και 1688/2007, οι Εφεσίβλητοι προσέβαλαν την νομιμότητα της ως άνω απόφασης ημερ. 23.6.2010.

Η Προσφυγή αρ. 1688/2007 εγκαταλείφθηκε τελικά από τους Εφεσίβλητους, ενώ με απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου ημερ. 7.2.2011, στα πλαίσια της Προσφυγής αρ. 1627/2007, η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρώθηκε.

Ακολούθησε ανάκληση της ακυρωθείσας απόφασης ημερ. 23.6.2010 και επανεξέταση της αίτησης των Εφεσίβλητων για ίδρυση και λειτουργία Ιδιωτικού Πανεπιστημίου με την επωνυμία «Philips University». Αφού έγινε και πάλι εισήγηση από την Εφεσείουσα 3 προς τον Εφεσείοντα 2 για αναβολή λήψης απόφασης για περίοδο δύο ετών, ακολούθησε πρόταση του Εφεσείοντα 2 προς τον Εφεσείοντα 1, ο οποίος αποφάσισε στις 5.2.2013, την εκ νέου απόρριψη της αίτησης των Εφεσίβλητων.

Στις 27.3.2013, το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού, με σχετική επιστολή του γνωστοποίησε στους Εφεσίβλητους την ως άνω απόφαση του Εφεσείοντα 1, η οποία αποτέλεσε και το αντικείμενο της Προσφυγής αρ. 4773/2013.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, αφού εξέτασε ζητήματα που άπτονται της νόμιμης σύστασης και σύνθεσης των Εφεσειόντων 3, εντόπισε συγκεκριμένες παρανομίες, οι οποίες, όπως έκρινε, έπλητταν την νομιμότητα της συγκρότησης τους.

Ως αποτέλεσμα, αποδέχθηκε την Προσφυγή και ακύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, ενώ θεώρησε παράλληλα, πως ενόψει της πιο πάνω κατάληξης του, η εξέταση των υπόλοιπων λόγων ακύρωσης κατέστη αλυσιτελής.

Οι Εφεσείοντες, θεωρούν εσφαλμένη την πρωτόδικη απόφαση και με την παρούσα Έφεση επιδιώκουν την ανατροπή της στη βάση τεσσάρων λόγων Έφεσης, όπως και οι Εφεσίβλητοι, οι οποίοι καταχώρισαν Ειδοποίηση Αντέφεσης, επικαλούμενοι δύο λόγους Αντέφεσης.

Κατά την ενώπιον μας ακροαματική διαδικασία και οι δύο πλευρές ενημέρωσαν το Δικαστήριο ότι μετά την ακυρωτική απόφαση και στα πλαίσια επανεξέτασης, οι Εφεσείοντες 1 προχώρησαν στην έκδοση της αιτούμενης άδειας με αναδρομική ισχύ και πλέον οι Εφεσίβλητοι λειτουργούν ως Πανεπιστήμιο. Ως εκ τούτου, η

ευπαιδευτη συνήγορος των Εφεσειόντων ζήτησε χρόνο για να μελετήσει και τοποθετηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου, κατά πόσο η παρούσα Έφεση συνεχίζει να έχει αντικείμενο.

Ενημερωθήκαμε τελικά, πως η Διοίκηση, παρόλο το αποτέλεσμα της ως άνω επανεξέτασης, εμμένει στην προώθηση της παρούσας Έφεσης, χωρίς να δοθεί εκ μέρους της οποιαδήποτε αιτιολογία. Γι' αυτό καλέσαμε τους ευπαιδευτους συνηγόρους των δύο πλευρών να τοποθετηθούν κατά πόσο, υπό τις περιστάσεις, τόσο η Έφεση, όσο και η Αντέφεση έχουν καταστεί άνευ αντικειμένου.

Η ευπαιδευτη συνήγορος των Εφεσειόντων εισηγήθηκε πως η καταχώριση της παρούσας Έφεσης, χωρίς να έχει εκδοθεί διάταγμα αναστολής της πρωτόδικης απόφασης, δεν αναστέλλει την υποχρέωση των Εφεσειόντων που δημιουργήθηκε, βάσει του **Άρθρου 146 (5) του Συντάγματος**, από την έκδοση της πρωτόδικης απόφασης, για διενέργεια επανεξέτασης και λήψη νέας απόφασης επί του θέματος. Συνεπώς, οι Εφεσειόντες, δεν έχουν χάσει το έννομο συμφέρον τους προς προώθηση της παρούσας Έφεσης. Προς τούτο παρέθεσε σχετικές αυθεντίες που αφορούν την επανεξέταση (βλ. **Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού ν. Αρχής**

Τηλεπικοινωνιών Κύπρου κ.ά. (2017) 3 Α Α.Α.Δ. 174 και Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 59/2020 και 104/2020, Δημοκρατία ν. Ποταμίτου κ.ά., ημερ. 7 Ιουνίου, 2021.)

Εκ διαμέτρου αντίθετη είναι η θέση των Εφεσίβλητων, οι οποίοι υποστηρίζουν ότι, εφόσον οι Εφεσείοντες, εκκρεμούσης της Έφεσης, ικανοποίησαν αναδρομικά το αίτημα των Εφεσίβλητων (αντικείμενο της Προσφυγής 4773/2013) και μάλιστα με βάση το νέο Νόμο **περί της Διασφάλισης και Πιστοποίησης της Ποιότητας της Ανώτερης Εκπαίδευσης και της Ίδρυσης και Λειτουργίας Φορέα για Συναφή Θέματα Νόμο του 2015 (Ν.136(Ι)/2015)**, η παρούσα Έφεση έχει καταστεί άνευ αντικειμένου και οι Εφεσείοντες δεν έχουν πλέον έννομο συμφέρον να την συνεχίσουν. Συγκεκριμένα, η μεταγενέστερη έκδοση άδειας λειτουργίας των Εφεσίβλητων και η εγγραφή τους στο μητρώο των Πανεπιστημίων, οδηγεί σε αλυσιτέλεια της παρούσας Έφεσης.

Είχαμε την ευκαιρία να εξετάσουμε τα όσα προώθησαν ενώπιον μας οι ευπαίδευτοι συνήγοροι και των δύο πλευρών.

Αποτελεί πάγια νομολογιακή αρχή ότι τα Δικαστήρια δεν ενεργούν επί ματαίω και δεν αποφασίζουν «ακαδημαϊκώς» τα ζητήματα που τίθενται ενώπιόν τους. Σχετικό είναι το ακόλουθο απόσπασμα από την απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου **Λέσχη Ιπποδρομιών Λευκωσίας v. Betfair International PLC's v. Δημοκρατίας, Α.Ε. 71/2014** και **115/2014, ημερ. 28/9/2022:**

«Ο συγκεκριμένος λόγος αντέφησης κρίνεται απορριπτέος. Είναι γνωστή η νομολογιακή αρχή ότι τα Δικαστήρια δεν ενεργούν επί ματαίω (**Αναφορικά με την αίτηση του Πόλυ Μίτσιγκα, Πολ. Έφεση 208/2013, ημερ. 13/3/2014**) και πως δεν αποφασίζουν «ακαδημαϊκώς» τα ζητήματα που τίθενται ενώπιόν τους. Γι' αυτό, όπως υποδείχθηκε στην πλούσια επί του θέματος νομολογία, η δίκη καταργείται όταν επέλθουν ορισμένα γεγονότα μεταγενέστερα της κατάθεσης της προσφυγής ούτως ώστε το αντικείμενο της πλέον να εξαφανίζεται. Η δίκη για παράδειγμα καταργείται, όταν εκδίδεται νέα εκτελεστέα διοικητική πράξη για το ίδιο ζήτημα οπότε η προηγηθείσα απόφαση αποβάλλει το αντικείμενο της (**Ραυλοναρά Enterprises Ltd. v. ΚΟΤ (1993) 4 ΑΑΔ 387**). Όπως αναπτύχθηκε στη **Μ. Ζηντίλη v. Κυπριακής Δημοκρατίας μέσω Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας, αρ. υπ. 509/13 ημερ. 26/5/15**, με το κείμενο της οποίας συμφωνούμε,

"Η δίκη καταργείται επίσης όταν η προσβαλλόμενη πράξη ανακαλείται και εκδίδεται νέα που ικανοποιεί τον αιτητή, (**Κουτσούδης v. Δήμου Λάρνακας (2006) 4 ΑΑΔ 800**). Επίσης μια προσφυγή καθίσταται άνευ αντικειμένου όταν η ισχύς της προσβαλλόμενης αποφάσεως λήγει, (**ΑΤΗΚ v. Επιτρόπου Ρυθμίσεως Ηλεκτρονικών Επικοινωνιών και Ταχυδρομείων (2006) 4 ΑΑΔ 93** και **Μιχαηλίδης v. Δημοκρατίας (2011) 3 ΑΑΔ 33**). Η δίκη επίσης καταργείται όταν τα θέματα της ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασίας απώλεσαν το αντικείμενο τους ώστε με τη συνέχιση της διαδικασίας να μην εξυπηρετείται οποιοσδήποτε πρακτικός σκοπός, (**Κυπριακό Συνδικάτο Τούρκων Δασκάλων Δημοτικής κ.ά. v. Γενικής Εισαγγελίας (2011) 3 ΑΑΔ 310**).

Είναι περαιτέρω γνωστό ότι ένας αιτητής κατά το Άρθρο 146 του Συντάγματος θα πρέπει να έχει έννομο συμφέρον σε όλα τα στάδια της διαδικασίας που στην πράξη σημαίνει την ύπαρξη του συμφέροντος αυτού κατά την παραγωγή της διοικητικής πράξης, την κατάθεση της αίτησης

ακυρώσεως και το στάδιο συζήτησης της υπόθεσης, (**Ε.Π. Σπηλιωτόπουλου: «Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου»** 12^η έκδ. Τόμος ΙΙ, σελ. 86, παρ. 459). Πρόσθετα ο συγγραφέας αναφέρει ότι το έννομο συμφέρον μπορεί να εκλείψει όταν η προσβαλλόμενη πράξη θεωρείται εξαφανισμένη εξ αρχής, όταν ανακλήθηκε, ακυρώθηκε, καταργήθηκε ή έληξε χρονικά. Αν το έννομο συμφέρον εξέλιπε πριν από την άσκηση της αίτησης ακυρώσεως, η αίτηση απορρίπτεται ως απαράδεκτη, εάν όμως εξέλιπε μετά την καταχώρηση της και πριν από τη συζήτηση, η δίκη καταργείται λόγω έλλειψης αντικείμενου. Περαιτέρω, εάν ο προσφεύγων δεν θα έχει καμία ωφέλεια από την ακύρωση της πράξης τότε η αίτηση ακυρώσεως απορρίπτεται ως απαράδεκτη λόγω αλυσιτέλειας. Και σελ. 113 παρ. 483, αναφέρεται ότι η δίκη καταργείται όταν η προσβαλλόμενη πράξη ακυρώθηκε από την ίδια τη διοίκηση ή με απόφαση του Συμβουλίου Επικρατείας, (**Σ.Ε. 1217/1978**). Το ίδιο μνημονεύεται και στη σελ. 194, παρ. 563, όπου ταξινομούνται όλες οι περιπτώσεις κατάργησης της δίκης, μεταξύ των οποίων, και της ακύρωσης της διοικητικής πράξης μετά από απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Στα **Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-59**, αναφέρεται στη σελ. 278 ότι η δίκη καταργείται «επί ακυρώσεως της προσβαλλομένης δι' ετέρας αποφάσεως του Σ.Ε.: 1328(53), 2454(58) ...». Επί του συγκεκριμένου αυτού σημείου, η απόφαση στην **Kyriacos Kikas and Others v. 1. The Cyprus Broadcasting Corporation and other (1984) 3 CLR 852** είναι σχετική. Ο Πικής, Δ., όπως ήταν τότε, αποφάσισε με αναφορά στην Ελλαδική νομολογία, αλλά και σε προηγούμενη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ότι η ακύρωση διοικητικής πράξεως σε μια διαδικασία επιφέρει την κατάργηση του αντικείμενου της σε οποιαδήποτε άλλη διαδικασία εναντίον της ίδιας πράξης. Στο σύγγραμμα του **Νίκου Χαραλάμπους: «Εγχειρίδιο Κυπριακού Διοικητικού Δικαίου»** 2^η έκδ. σελ. 27, αναφέρεται επίσης ότι: «Αν μια διοικητική πράξη προσβάλλεται με δύο προσφυγές, η ακύρωση της πράξης μετά από εκδίκαση της πρώτης προσφυγής, καθιστά τη δεύτερη προσφυγή χωρίς αντικείμενο ...».

Η συνέχιση της δίκης, όπως είναι παγίως επίσης νομολογημένο, επιτρέπεται μόνο όταν παραμένει κατάλοιπο ζημιάς εκ της ανακληθείσας ή ακυρωθείσας πράξης. Θα πρέπει να έχει παραμείνει ζημιά η οποία και εναπόκειται στον αιτητή να αποδείξει ώστε να μπορέσει να ενεργοποιήσει την πρόνοια του Άρθρου 146.6 του Συντάγματος, σύμφωνα με την οποία η αξίωση αποζημίωσης προϋποθέτει ακυρωτική απόφαση της προσβαλλόμενης πράξης από το Δικαστήριο κάτω από την παράγραφο 4 του ιδίου Άρθρου, (**Παπαδόπουλος v. Δημοκρατίας (1989) 3 ΑΑΔ 973, Στράκκα Λτδ v. Δημοκρατίας (1991) 3 ΑΑΔ 643 και Μιχαηλίδης v. Δημοκρατίας** - πιο πάνω -). Η μη δυνατότητα προώθησης προσφυγής λόγω κατάργησης της δίκης οφείλεται στο ότι εξαφανίζεται το αντικείμενο της ώστε να μην εξυπηρετείται πλέον σκοπός με την εκδίκαση της, εκτός και εάν παραμένει οποιαδήποτε ζημιά. Τότε μόνο είναι παραδεκτή η συνέχιση της."

Σχετικές επί του εγειρόμενου ζητήματος είναι και οι παρ. 459 και 559(α) από το **Σύγγραμμα Εγχειρίδιο Διοικητικού δικαίου του Επαμεινώνδα Π. Σπηλιωτόπουλου και Βασίλειου Θ. Κουδύλη, Τόμος 2, 16^η έκδοση, στις σελ. 107 και 253, ως ακολούθως:**

Παρ. 459

«Αντικειμενικοί λόγοι για τους οποίους εκλείπει το έννομο συμφέρον υπάρχουν, όταν το αντικείμενο της προσβαλλόμενης πράξης ή παράλειψης εξέλιπε από διάφορους λόγους ή η προσβαλλόμενη πράξη εξαφανίστηκε εξ αρχής (ΣΕ 611/2021, αυwt. Αριθ. 172) ή για οποιουδήποτε λόγο (ανάκληση, ακύρωση, κατάργηση, λήξη χρόνου ισχύος) έπαυσε η ισχύς της πριν από τον χρόνο της πρώτης συζήτησης (ΣΕ 130/2002) ή έληξε η προθεσμία μέσα στην οποία έπρεπε να προβεί σε ορισμένη ενέργεια ο διοικούμενος (ΣΕ 1636/1973)

Εάν το έννομο συμφέρον εξέλιπε πριν από την άσκηση της αίτησης ακυρώσεως, η αίτηση απορρίπτεται ως απαράδεκτη. Εάν εξέλιπε μετά την άσκηση της αίτησης ακυρώσεως και πριν από την πρώτη συζήτηση, διότι λ.χ. έχει παύσει να ισχύει η προσβληθείσα με την αίτηση ακυρώσεως πράξη ή παράλειψη (ΣΕ 93/2021), η δίκη καταργείται λόγω έλλειψης αντικειμένου.

Η αίτηση ακυρώσεως είναι απαράδεκτη (ως αλυσιτελής), διότι δεν υπάρχει έννομο συμφέρον, όταν ο αιτών δεν θα είχε καμία ωφέλεια από την ακύρωση της πράξης, όπως όταν το όργανο που την εξέδωσε δεν έχει αρμοδιότητα για να εκδώσει πράξει που ικανοποιεί τον αιτούντα (ΣΕ 376/1986), 994/1987) ή διότι δεν συνέτρεχαν οι νομικές προϋποθέσεις για την ικανοποίηση του αιτούντος (ΣΕ 2888/2008, 3179/2008) ή η βλάβη προέρχεται από μεταγενέστερη ή προγενέστερη πράξη ή από την ακύρωση ωφελείται άλλο πρόσωπο και όχι ο αιτών».

Παρ. 559α

*«Η δίκη καταργείται, εκτός από τις περιπτώσεις έλλειψης υποκειμένου (όταν έχουμε βίαιη διακοπή της δίκης αυwt. αριθ. 558), και λόγω έλλειψης αντικειμένου, στις ακόλουθες περιπτώσεις (άρθρο 32 Δ/τος 18/1989): i) ανάκληση της προσβαλλόμενης διοικητικής πράξης ή εξαφάνιση της δικαστικής απόφασης μετά την άσκηση του ένδικου βοηθήματος, ii) **ικανοποίηση του αιτήματος του αιτούντος με μεταγενέστερη διοικητική πράξη**, iii) παραίτηση από το ένδικο βοήθημα (παραίτηση από*

το δικόγραφο, άρθρο 30 Δ/τος 18/1999), iv) λήξη της ισχύος της διοικητικής πράξης μετά την άσκηση του ένδικου μέσου, εφόσον ο αιτών δεν επικαλείται ιδιαίτερα έννομο συμφέρον για τη συνέχιση της δίκης, **v) αντικατάσταση της διοικητικής πράξης με έκδοση νεώτερης, η οποία περιέχει διαφορετική ρύθμιση του θέματος**, vi) η προσβαλλόμενη εξάντλησε το ρυθμιστικό της αντικείμενο και απέβαλε την ισχύ της πριν από τη συζήτηση της υπόθεσης, vii) η ρύθμιση του αντικειμένου της ατομικής πράξης με νομοθετική διάταξη»

Στην προκειμένη περίπτωση, αποτελεί αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι μετά την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης στην Προσφυγή 4773/2013 και στα πλαίσια επανεξέτασης, οι Εφεσείοντες 1 αποφάσισαν στις 15.10.2019, ασκώντας τις εξουσίες τους δυνάμει του **Άρθρου 15(2) του περί των Ιδιωτικών Πανεπιστημίων (Ίδρυση, Λειτουργία και Έλεγχος) Νόμου του 2005 (Ν. 109(Ι)/2005)**, να επιτρέψουν την εγγραφή στο Μητρώο Ιδιωτικών Πανεπιστημίων, του Ιδιωτικού Πανεπιστημίου «Philips University» και να εγκρίνουν την χορήγηση αρχικής άδειας λειτουργίας του για περίοδο 5 ετών, αναδρομικά από 5.2.2013. Στη βάση της εν λόγω απόφασης, το Υπουργείο Παιδείας Αθλητισμού και Νεολαίας εξέδωσε στις 12.11.2019 Πιστοποιητικό Εγγραφής στο Μητρώο και Αρχική Άδεια Λειτουργίας. Συνεπώς, το αίτημα των Εφεσίβλητων ικανοποιήθηκε αναδρομικά, με μεταγενέστερη της καταχώρισης της παρούσας Έφεσης (14.6.2018), έκδοση νέας εκτελεστής διοικητικής πράξης, γεγονός που συνεπάγεται, με βάση τις πιο πάνω νομικές αρχές, κατάργηση της δίκης, εφόσον έτσι, το επίδικο ζήτημα της

ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου διαδικασίας, απώλεσε το αντικείμενο του.

Συνακόλουθα, καταλήγουμε πως η Έφεση κατέστη άνευ αντικειμένου και ως τέτοια θα πρέπει να απορριφθεί.

Απορριπτά κρίνεται και η Αντέφεση. Ο κ. Αγγελίδης δέχθηκε πως η Αντέφεση δεν λειτουργεί αυτόνομα από την Έφεση και είχε σκοπό να την αποσύρει, εάν το ίδιο έπρατταν και οι Εφεσεσίοντες. Εν πάση περιπτώσει, κρίνουμε πως οι Εφεσίβλητοι κατά το στάδιο συζήτησης της Αντέφεσης ενώπιον του Δικαστηρίου, έπαυσαν να έχουν έννομο συμφέρον. Τούτο γιατί, με δεδομένη την κατάργηση της δίκης λόγω έλλειψης αντικειμένου, το έννομο συμφέρον των Εφεσίβλητων εξέλιπε. Είναι επίσης προφανές, ότι αυτοί δεν θα έχουν καμιά ωφέλεια από την προώθηση της Αντέφεσης, εφόσον η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ήδη αντικατασταθεί με την έκδοση νεώτερης διοικητικής πράξης, προς πλήρη ικανοποίηση του αιτήματος τους. Περαιτέρω, αυτοί ουδόλως επικαλέστηκαν κατάλοιπο ζημιάς από την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης, ούτως ώστε να δικαιολογείτο η συνέχιση της δίκης, παρά το γεγονός της αντικατάστασης της με νεώτερη εκτελεστή διοικητική πράξη προς

όφελος τους. Συνακόλουθα, η Αντέφεση θα πρέπει επίσης να απορριφθεί ως απαράδεκτη, λόγω αλυσιτέλειας.

Για όλα τα πιο πάνω, τόσο η Έφεση, όσο και η Αντέφεση απορρίπτονται.

Έχουμε προβληματιστεί ιδιαίτερα σε σχέση με το ζήτημα των εξόδων, που ως γνωστό, εμπίπτει στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου. Υπό τα περιστατικά της παρούσας υπόθεσης και με δεδομένη την εμμονή της Διοίκησης στην εκδίκαση της παρούσας Έφεσης, κρίνουμε πως είναι ορθό και δίκαιο να επιδικάσουμε προς όφελος των Εφεσίβλητων και σε βάρος των Εφεσειόντων, έξοδα συνολικού ποσού €3.000, πλέον ΦΠΑ (εάν υπάρχει) και αυτή είναι η διαταγή μας. Στα πλαίσια της Αντέφεσης δεν εκδίδουμε καμιά διαταγή για έξοδα.

Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.

ΣΤ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Δ.

Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.